

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 10. 2007, sp. zn. 2006/921/dzu/FTV, č. j. sot/8474/07, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2008, č. j. 8 Ca 363/2007 - 57,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně FTV Prima, spol. s r. o. (dále též „stěžovatelka“), podala kasační stížnost proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým přezkoumával rozhodnutí žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „Rada“) o uložení pokuty za správní delikt podle ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“) – zařazení do vysílání pořadu, který by mohl ohrozit psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokuta ve výši 100 000 Kč byla uložena za vysílání pořadu ze série VyVolení ze dne 12. 4. 2006 v 20.51 hodin, přičemž tento pořad obsahoval pasáže, v nichž se vyskytovalo verbální i neverbální násilí a byla prezentována konzumace alkoholu a nevhodné chování pod jeho vlivem.

Řízení bylo vedeno o pořadu z druhé série reality show VyVolení vysílaném 12. dubna od 20.51 hod. na programu Prima televize. Pořad s podtitulem „Výzva“ je složen z rekapitulace dějů z předchozího dne „obžerství a pivních slavností“. Pořad sestával ze sestřihu scén zobrazujících opilé soutěžící (obyvatele vily), kteří pod vlivem alkoholu užívali hojně vulgární výrazy. Pluto byl v opilosti agresivní, bouchal a házel předměty kolem sebe a dokonce v rozčilení udeřil M. Ostatní soutěžící však jeho chování neschvalovali (především facku M.). Podrobná analýza pořadu je založena ve správním spise.

Dne 5. 10. 2007 vydala žalovaná Rada rozhodnutí, v němž posuzovaný pořad kvalifikovala jako porušení povinnosti provozovatele vysílání stanovenou ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání spočívající v zařazení do vysílání pořadu, v němž je prezentována konzumace alkoholu a nevhodné chování pod jeho vlivem, včetně verbálního i neverbálního násilí, který je způsobit ohrozit zejména mravní nebo psychický vývoj dětí a mladistvých. Za uvedené jednání uložila stěžovatelce pokutu ve výši 100 000 Kč podle s ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání.

Rozhodnutí žalované v posuzované věci bylo rozčleněno na šest částí (I. - VI.). V části I. uvedla popis typu pořadu VyVolení 2, dějů a slovních vyjádření odehrávajících se v posuzovaném pořadu a dále pak reprodukovala obsah vyjádření žalobkyně v řízení správním.

V části II. se Rada vypořádala s námitkami žalobkyně vznesenými v řízení správním: Nejprve Rada zdůraznila, že žalobkyně se nemůže zbavit odpovědnosti za správní delikt poukazem (případně i důkazem) na ohrožování vývoje dětí a mladistvých jinými subjekty; v rámci zjišťování skutkového stavu věci Rada nevyhověla návrhu stěžovatelky na provedení důkazu znaleckým posudkem – tento svůj závěr opřela o nález Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 396/05 z 27. 10. 2005 a rozsudek NSS č. j. 8 As 62/2005 - 66, z nichž je zřejmé, že úsudek o možném ohrožení mravního vývoje dětí a mladistvých spadá do kategorie právního posouzení a Rada je tedy oprávněna si jej učinit sama. Námitku stěžovatelky k hodnocení jednotlivých sekvencí pořadu, nikoliv pořadu jako celku, považovala Rada za irelevantní a účelovou. K námitce stěžovatelky, že je třeba její jednání posuzovat jako porušení ust. § 32 odst. 1 písm. j) zákona o vysílání (povinnost nezařazovat do programu pořady a reklamy, které obsahují vulgarismy a nadávky), Rada uvedla, že v probíhajícím řízení nejsou hodnocena pouze jednotlivá slova (tedy možné vulgarity a nadávky).

V části III. napadeného rozhodnutí je obsažena úvaha Rady o způsoblosti pořadu ohrozit zejména mravní, příp. psychický vývoj dětí a mladistvých. Tento prvek shledává především ve verbální či neverbální agresivitě mezi soutěžícími, která je negativně hodnocena i samotnými soutěžícími. Dále je v pořadu prezentována konzumace alkoholu, který je soutěžícím nabízen stěžovatelkou, a to včetně podpory v jeho konzumaci ve formě vyhlášení soutěží, a je též zobrazeno, jak se soutěžící opíjí a jednají pod vlivem alkoholu. Rada má za to, že pořad ve svém důsledku dětem ukazuje, že alkohol je odměnou, lze v jeho konzumaci soutěžit, obsahuje též scény plné agresivního chování (př. P. bouchající dveřmi, házející květináč do bazénu, atd.), což není žádným způsobem korigováno. Scény

do vysílání byly zařazeny zcela vědomě jako divácky atraktivní. Jelikož je pořad VyVolení kombinací přímého přenosu a sestřihů dříve natočených záběrů, stěžovatelka má plně v rukou výsledek sestřihu a jeho obsah. Chování v posuzovaném pořadu prezentované není společností akceptováno ani tolerováno a ve vztahu ke skupině zákonem chráněných osob nemůže být považováno za žádoucí a přehledné. Takový pořad může ohrozit zejména mravní a psychický vývoj dětí a mladistvých, především dětí předškolního a mladšího školního věku.

Rada v rozhodnutí zdůrazňuje, že zásadní metodou osvojování vnějšího světa dětmi je nápodoba. Tou si dítě osvojuje všechny důležité skutečnosti svého tělesného, duševního i mravního života, které postupně utvářejí jeho životní styl. Pro nápodobu mají mimořádný význam osobnostní vzory a modely jednání, které mohou být zprostředkovány i mediálně. Pořad však v žádné své části dětem nevysvětluje, že chování soutěžících není normální.

Po shrnutí závěrů z odborných vyjádření (Centrum pro mediální studia CEMES - Fakulta sociálních věd UK /„Rozbor vysílání pořadu „VyVolení 2“/, Pedagogická sekce Etického Fóra ČR /vyjádření z 24. 9. 2005/, PhDr. J. R., PhD. /rámcový posudek z 20. 9. 2005 k tzv. „reality show“/, doc. PhDr. V. B. a znalecký posudek prof. MUDr. P. W., Ph.D. předložený žalované stěžovatelkou), v této části rozhodnutí také Rada vyložila neurčité právní pojmy, které zákon o vysílání v ust. § 32 odst. 1 písm. g) užívá.

V části IV. rozhodnutí jsou vyloženy jednotlivé složky povinnosti zakotvené v ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, kterou, jak Rada konstatuje, žalobkyně porušila. Zdůraznila mj. potencialitu ohrožení jako znak skutkové podstaty. V části V. odůvodnění pak Rada poukázala na předchozí upozornění, která ve věci porušení zákona o vysílání ve vztahu k žalobkyni učinila v minulosti. V VI. závěrečné části se Rada zabývala odůvodněním výše pokuty, přičemž porušení povinnosti shledala jako závažné, vědomé a úmyslné.

Proti rozhodnutí žalované podala stěžovatelka žalobu ke správnímu soudu, v níž se domáhala zrušení rozhodnutí žalované. Městský soud dne 5. 2. 2008 žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka dne 13. 3. 2008 kasační stížnost a domáhá se jí zrušení napadeného rozsudku.

Stěžovatelka shledává nezákonnost napadeného rozsudku v nesprávném posouzení otázky, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu. Podle stěžovatelky jak rozhodnutí Rady, tak rozsudek soudu neobsahují popis toho, jak byl naplněn konkrétně ohrožovací následek posuzovaného deliktu a příčinná souvislost mezi skutkem a možným ohrožením. V tomto nedostatku spatřuje stěžovatelka porušení zásady správního trestání *nulla poena sine crimine*.

Stěžovatelka považuje popis skutku za nedostatečný zejména proto, že popis některých dílčích dějů je subjektivní, účelový a zavádějící. Z těchto nedostatků dovozuje stěžovatelka, že takto nedostatečný popis skutku nemůže být zákonným předpokladem

pro uložení pokuty. Akceptace nedostatečného popisu skutku by v budoucnu znamenala zásah do právní jistoty stěžovatelky, v této souvislosti upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 19/2005.

Stěžovatelka opakuje svou žalobní námitku, že obecné závěry o nevhodnosti posuzovaného pořadu pro děti lze aplikovat i na jiné pořady jako je denní zpravodajství, dokumenty, politické debaty, detektivní příběhy, talk shows atd., k níž se soud vyjádřil v rozsudku jen částečně. Porovnal totiž vliv pořadu typu reality show na dětského diváka pouze s fiktivními žánry, nikoliv se zpravodajstvím či politickou debatou, kterým je pořad VyVolení bližší.

Stejně tak se podle stěžovatelky soud nevypořádal s její žalobní námitkou, že pořad neobsahuje „verbální násilí“, když neuvedl žádnou „definici“ verbálního násilí, na jejímž základě by bylo možno jednání v posuzovaném pořadu klasifikovat. Konečně pak stěžovatelka upozorňuje na nesrozumitelnost bodu 2 výroku správního rozhodnutí, který zní: *„k porušení povinnosti došlo zařazením pořadu ..., v němž bylo zjištěno prezentována konzumace ...“*

V druhé skupině kasačních námitek stěžovatelka vytýká vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata nemá oporu ve spisech, neboť nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu pořadu – žalovaná při rozhodování vycházela jen z kusého slovního popisu výňatků posuzovaného pořadu. Pro posouzení skutkového děje měla žalovaná podle stěžovatelky provést důkaz promítnutím celého pořadu, neboť pro hodnocení televizního pořadu je třeba vnímat jak mluvené slovo, tak i obraz.

Stěžovatelka se rovněž domnívá, že pořad měl být posuzován jako celek. Argumentuje dikcí ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, z níž je zřejmé, že pořad měl být žalovanou posuzován jako celek ve svých vnitřních souvislostech a kontextu. Tento výklad podporuje i odlišná dikce, již zákon o vysílání užívá při stanovení jiných povinností v témže ust. § 32. Závěrem k tomuto stížnímu bodu stěžovatelka uvádí, že právě ty aspekty, které ve slovním popisu děje nejsou zohledněny (hra, zábava, úplná vyjádření soutěžících, celkové vyznění atd.) jsou děti schopny správně vyhodnotit. V této souvislosti také upozorňuje na ust. § 50 odst. 3 správního řádu, který byl dle jejího názoru porušen, když si členové Rady nemohli učinit celkový obraz o tom, zda popisované scény nebyly vytrženy z kontextu apod., neboť se neseznámili s celým pořadem.

Ve třetí části kasační stížnosti stěžovatelka vytýká vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, neboť nebyl proveden důkaz odborným (znaleckým) posudkem. Odborný (znalecký) posudek měl dle stěžovatelky sloužit k posouzení, zda vysílání posuzovaného pořadu bylo způsobilé ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Svůj závěr opírá o rozsudky Městského soudu v Praze z 9. 1. 2007, sp. zn. 8 Ca 298/2006, sp. zn. 8 Ca 300/2006, sp. zn. 8 Ca 301/2006 a z 12. 11. 1999, sp. zn. 28 Ca 312/1998. Znalecký posudek měl být pak pořízen též z důvodu, že posuzovaným skutkem k porušení povinnosti stanovené v ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání podle stěžovatelky nedošlo, nanejvýš se mohlo jednat o skutek hraniční. Tím, že si žalovaná o otázce naplnění skutkové podstaty správního deliktu učinila závěr sama, překročila hranice správního

uvážení. Stěžovatelka tedy shrnuje, že nesouhlasí se závěrem soudu, dle kterého nebylo znaleckého posudku třeba, a že rozhodnutí, které nevychází ze skutkového stavu zjištěného v zákonem požadované míře, je nezákonné a mělo být rozhodnutím soudu zrušeno.

Dále stěžovatelka v kasační stížnosti namítá vadu řízení před žalovanou, která způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí Rady – absenci předchozího upozornění na porušení zákona o vysílání v souladu s ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Zásadně nesouhlasí se závěry soudu, že jediné upozornění na porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání zbavuje Radu jednou provždy zákonné povinnosti upozornit provozovatele na porušení zákona a stanovit mu lhůtu k nápravě. Odůvodnění rozsudku soudu považuje v tomto bodě za nepřezkoumatelné, protože není zřejmé, zda by se soudem uvedený princip (tj. postačí upozornění na porušení předmětné povinnosti, ať již při prvním porušení povinnosti postupem dle § 59 odst. 1 zákona o vysílání nebo v následných případech již zahájením řízení o uložení pokuty) měl uplatnit na všechny pořady provozovatele nebo jen ve vztahu ke stejnému typu pořadu a jak podobné si skutkové děje dříve postiženého a posuzovaného pořadu mají být. Aplikace tohoto principu by vedla k právní nejistotě a mohla by se stát předpokladem pro omezení svobody projevu.

Takový výklad je dle stěžovatelky v rozporu se smyslem zákona o vysílání a je v rozporu i s rozhodnutím Městského soudu v Praze z 2. 5. 2006, č. j. 8 Ca 2/2006 - 57. V souvislosti s názorem v cit. rozsudku, který žádá časovou souvislost mezi upozorněním a posuzovaným jednáním, uvádí stěžovatelka paralelu ke zkušební době u podmíněných trestů odnětí svobody tak, jak je zakotvena v trestním zákoně. Maximální délka zkušební doby je pět let a pokud se ve zkušební době pachatel chová řádně, sankce se nevykoná. Upozornění podle ust. § 59 zákona o vysílání má plnit obdobnou funkci jako uložení podmíněného trestu.

V pátém stížním bodě stěžovatelka namítá vadu řízení spočívající v tom, že stěžovateli nebylo před vydáním rozhodnutí umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Nesouhlasí se závěry soudu, který sice konstatoval porušení procesních pravidel, avšak neshledal vliv na zákonnost rozhodnutí, protože po zahájení řízení nebyly další podklady pro rozhodnutí shromážděny. Stěžovatelka uvádí, že podle samotného rozhodnutí Rada rozhodovala mimo analýzy žalované i „na základě dalších písemných podkladů, kterými jsou i obecná odborná vyjádření a posudky vztahující se k problematice reality show“ (napadené rozhodnutí str. 14). Stěžovatelce tedy nebylo známo, na základě jakých podkladů žalovaná rozhodovala.

Dále pak stěžovatelka upozorňuje, že ve správním spise jsou založeny dvě analýzy analytického odboru a není zřejmé, která z nich byla podkladem rozhodnutí. Tato skutečnost spolu s tím, že stěžovatelka neměla možnost se k podkladům vyjádřit, má za následek nezákonnost předmětného rozhodnutí.

Konečně stěžovatelka uvádí, že se soud nevypořádal s jejím žalobním tvrzením, že názor žalované na povahu pořadu v průběhu správního řízení byl nekonzistentní (nejprve považuje každý díl série VyVolení za samostatný pořad a pro účely sankce pak je totéž

považováno za nikoliv jednotlivé případy). Soud se podle stěžovatelky nevypořádal s námitkou, že jí nebyla poskytnuta lhůta k nápravě v souladu se zákonem.

V konečném návrhu požaduje stěžovatelka napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a vrátit k dalšímu řízení.

K podané kasační stížnosti se vyjádřila dne 30. 4. 2008 žalovaná Rada a odkázala na své předchozí vyjádření k žalobě, samotné odůvodnění napadeného rozhodnutí a též na judikaturu Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu. Rada tak setrvala na svém závěru, že ve správním řízení postupovala v souladu se zákonem, řádně a úplně zjistila skutkový stav věci, neboť hodnotila všechny provedené důkazy v jejich vzájemné souvislosti, a jí vydané rozhodnutí je podrobně a dostatečně odůvodněno a je plně přezkoumatelné. Rada má za to, že městský soud též postupoval v souladu se zákonem a plně se vypořádal s žalobními námitkami, a proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Stěžovatelka k vyjádření žalované připojila ještě další vyjádření z 9. 6. 2008, ve kterém upozorňuje, že žalovaná konstatuje, že *„hodnotila všechny provedené důkazy ve vzájemné souvislosti“*, ovšem stěžovatelce není známo, že by Rada v průběhu správního řízení prováděla jakékoliv důkazy. Z textu napadeného rozhodnutí se stěžovatelka domnívala, že žalovaná uváděné důkazy nepoužila k dokazování jí tvrzených skutečností, ale pouze k formulování myšlenek a názorů (srov. text napadeného rozhodnutí na str. 10 *„provedené důkazy při vlastním, konkrétním hodnocení pořadu použila pouze podpůrně k vyjádření svých závěrů“*), a jako takové nemohou pak plnit funkci důkazního prostředku. Konečně pak stěžovatelka znovu připomíná existenci dvou různých analýz pořadu ve správním spise.

Stěžovatelka podala svou kasační stížnost včas (ust. § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - dále jen „s. ř. s.“) a je osobou k jejímu podání oprávněnou, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (ust. § 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též zastoupena advokátem a splňuje tak podmínku ust. § 105 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*„nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“*), v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*„vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“*) a v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*„nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“*). Jedná se tedy o důvody přípustné podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal též, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel

přihlédnout z úřední povinnosti (ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve podotýká, že se ve své rozhodovací činnosti již zabýval obdobnými případy těchto účastníků, které se týkaly obdobného předmětu řízení - konkrétně pořadů z první a druhé série reality show VyVolení (rozsudky ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 90, č. j. 6 As 21/2007 - 109 a ze dne 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104). V posuzované věci pak Nejvyšší správní soud neshledal důvody k odchýlení se od svých předchozích rozhodnutí.

K jednotlivým kasačním námitkám uvádí Nejvyšší správní soud následující:

K prvé skupině námitek týkajících se nezákonnosti rozsudku městského soudu (nesprávné posouzení právní otázky, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu a absence popisu toho, jak byl naplněn konkrétně ohrožovací následek posuzovaného deliktu a příčinná souvislost mezi skutkem a možným ohrožením): Žalobní námitku nedostatečného popisu skutku městský soud v rozsudku odmítl s tím, že skutek byl ve výroku dostatečně vymezen a podrobně popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K otázce naplnění skutkové podstaty správního deliktu pak městský soud uvedl, že žalovaná neurčitý právní pojem „možnost ohrožení fyzického, psychického a mravního vývoje dětí“ řádně ve svém rozhodnutí vyložila a též vysvětlila, proč odvysíláním posuzovaného pořadu došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Městský soud se ztotožnil s názorem žalované, že v posuzovaném pořadu byly zařazeny scény, v nichž soutěžící konzumovali alkohol a jednali pod jeho vlivem a že pořady typu reality show prezentované jako obrazy ze skutečného života mladých lidí vyvolávají větší riziko nápodoby než jiné pořady. Z tohoto důvodu velmi záleží na tom, jaké scény jsou v čase vyhrazeném rovněž dětským divákům vysílány. Nejde tedy pouze o to, že by děti o konzumaci alkoholu nevěděly, ale v pořadu typu reality show jsou k časté konzumaci alkoholu téměř vybízeny, když ji sledují jako součást každodenního života účastníků, často považovaných za svého druhu hrdiny. Závěrem městský soud připomněl rozhodnutí Městského soudu v Praze publikované pod č. 858/2006 Sb. NSS a dále též skutečnost, že stěžovatelce nic nebránilo, aby, chtěla-li posuzované scény odvysílat, tak učinila po 22. hodině.

Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky, že by popis skutku v rozhodnutí žalované byl nedostatečný. Ve správním rozhodnutí je nejprve ve výrokové části identifikován vysílaný pořad svým názvem, datem a časem vysílání a je zde v koncentrované formě uvedeno, jaké závadné prvky pořad obsahoval. V odůvodnění rozhodnutí je uveden rozsáhlý přepis obsahu pořadu, z něhož je zřejmé, jaké scény žalovaná hodnotila. V následujících částech odůvodnění je pak podán nejprve rozbor neurčitých právních pojmů obsažených ve skutkové podstatě správního deliktu podle ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání a následně je i uvedeno, které jevy v pořadu jsou shledány závadnými a jakým způsobem mohlo dojít k ohrožení zákonem chráněného zájmu (nápodoba jako zásadní metoda osvojování si vnějšího světa dětmi a možná neschopnost dětí určitého věku vypořádat se s informacemi v pořadu prezentovanými). Nejvyšší správní soud se tedy v tomto ohledu ztotožňuje s názorem městského soudu.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že posuzovaný správní delikt je deliktem „ohrožovacím“, k jeho naplnění tedy postačí pouhá možnost narušení mravního vývoje dětí a mladistvých, přičemž ohrožení chráněných zájmů nemusí hrozit konkrétně a bezprostředně – stačí ještě vzdálená možnost poruchy daná již tím, že subjekt deliktu vykonal určitou činnost (k tomu podrobněji srov. dříve cit. rozsudek NSS č. j. 6 As 21/2007 - 109).

Jako nedůvodnou hodnotil Nejvyšší správní soud i námitku stěžovatelky, že popis pořadu v napadeném rozhodnutí je proveden subjektivním, zavádějícím způsobem. Nejvyšší správní soud s tímto tvrzením nemůže souhlasit, neboť z textu rozhodnutí žalované je zřejmé, že žalovaná hodnotila celkové vyznění pořadu (srov. předposlední odstavec na str. 9 napadeného rozhodnutí). Žalovaná tak posuzovala nikoliv jednotlivá slova, slovní spojení či scény promítnuté v rámci posuzovaného pořadu (slovy stěžovatelky „dílčí části pořadu“), ale celý vysílaný pořad. Účelem popisu pořadu v rozhodnutí žalované není vzbudit dojem, že některé pasáže pořadu mohou být závadné, je jím vymezení skutku pro účely řízení o deliktu tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným (ne bis in idem).

Stěžovatelka též znovu upozorňuje, že závěry o nevhodnosti vysílaného pořadu pro vývoj dětí a mladistvých mohou být aplikovány též na jiné, denně vysílané pořady (např. zpravodajství a další). Nejvyšší správní soud neshledal ani tuto námitku důvodnou, neboť je v pravomoci žalované monitorovat a analyzovat jednotlivá vysílání všech provozovatelů vysílání a bdít nad dodržování jejich povinností stanovených zákonem o vysílání. Je to tedy právě žalovaná, kdo hodnotí jednotlivé pořady z perspektivy jejich případné schopnosti ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. V projednávané věci je však předmětem řízení konkrétní pořad, jenž byl vysílán stěžovatelkou, a tedy je důležité, zda vysíláním právě tohoto pořadu došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že jistě by mohla být oprávněná výtky stěžovatelky, která by upozorňovala na nestejný přístup žalované k jednotlivým pořadům či provozovatelům vysílání, ovšem o takový případ se rozhodně nejedná. Porovnání vysílaného pořadu s pořady dokumentárními, zpravodajskými, publicistickými či s filmy je v této věci irelevantní. V projednávané věci není posuzován (a postihován) žánr pořadu (reality shou), ale jeden konkrétní pořad. Porovnávat by tedy snad bylo lze některé konkrétní filmy či zpravodajské relace, ovšem, jak stěžovatelka namítá, na jiném místě, ty je vždy třeba hodnotit uceleně, v tom smyslu, zda celkové vyznění dané zpravodajské relace apod. bylo sto ohrozit zákonem chráněný zájem.

Konečně pak stěžovatelka namítá, že se soud nevypořádal zcela s její námitkou, že pořad neobsahuje prvky „verbálního násilí“. Stěžovatelka v kasační stížnosti vyjadřuje přesvědčení, že se nejedná o projev verbálního násilí, že se jedná jen o „pouhé vyslovení slov expresivních s citově záporným příznakem“, jež je nezpůsobivé ovlivnit psychický nebo mravní vývoj dětí, neboť tato slova jsou součástí aktivní slovní zásoby dětí a mladistvých. Městský soud podle stěžovatelky jen konstatoval, že v pořadu shledal „příklady agresivního verbálního i neverbálního násilí“ a neuvedl žádnou „definici“ verbálního násilí. Nejvyšší správní soud s námitkou stěžovatelky nesouhlasí a nepovažuje ji za důvodnou. Otázka, zda se v pořadu vyskytují prvky „verbálního násilí“ je otázkou

hodnocení pořadu, ke kterému je žalovaná oprávněna. Shledala-li žalovaná přítomnost takových prvků v posuzovaném pořadu, musela postupovat ve své úvaze dále a zabývat se otázkou, zda jejich přítomnost naplňuje skutkovou podstatu předmětného správního deliktu. Žalovaná dospěla k závěru, že pořad jako celek naplnil skutkovou podstatu správního deliktu. Městský soud pak přezkoumával, zda správní úvaha žalované byla srozumitelná a nevybočila ze zákonných mezí. Pojem „verbální násilí“, který žalovaná ve svém rozhodnutí použila, není právním pojmem, jež by byl užit v zákoně o vysílání (např. jako prvek skutkové podstaty správního deliktu). Žalovaná je povinna vyložit neurčité právní pojmy, které jsou pro její rozhodnutí relevantní; tento závěr však nelze vztáhnout na všechny výrazy, které užije v odůvodnění svého rozhodnutí. Takové (neprávní) pojmy jsou pak užívány ve významu, který obvykle mají v obecném jazyce.

Jakou druhou kasační námitku stěžovatelka uvádí vadu řízení spočívající v tom, že nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu posuzovaného pořadu a skutková podstata tedy nemá oporu ve spisech. Městský soud takovou žalobní námitku odmítl, neboť členové Rady měli při rozhodování k dispozici analýzu pořadu a též v audiovizuální podobě záznam pořadu na serveru žalované. Nebylo tedy prokázáno, že by žalovaná nebyla při rozhodování s pořadem seznámena. Navíc stěžovatelka nezpochybnila, že by se v rozhodnutí uvedené scény v pořadu neobjevily.

Nejvyšší správní soud také namítanou vadu neshledal. Ze správního spisu je totiž zřejmé, že součástí podkladů pro rozhodnutí žalované byl i zvukově-obrazový záznam předmětného dílu pořadu VyVolení, který ostatně tvoří přílohu správního spisu (na disku CD). Rozhodnutí žalované je postaveno na zjištěních, která mohla žalovaná získat pouze detailním studiem předloženého zvukově-obrazového záznamu. Z toho dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí je postaveno na skutkových zjištěních majících původ ve zvukově-obrazovém záznamu předmětného pořadu, který je jeho formou existence sui generis. Podstatnou pro posouzení dané otázky je proto skutečnost, zda žalovaná při svém zasedání, kdy bylo rozhodováno o předmětné pokutě, měla k dispozici správní spis, jenž by jí umožnil zjistit obsah předmětného pořadu, resp. zda měla možnost porovnat a zhodnotit, obsahuje-li předmětný pořad prvky způsobílé ohrozit psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Přitom pro posouzení této otázky není významné, zda analýzu zvukově-obrazového záznamu pořadu provedla přímo žalovaná, anebo Úřad žalované jako její organizační složka, a zda se žalovaná jako kolegiální orgán seznámila s obsahem posuzovaného pořadu odvysílaného stěžovatelkou bezprostředně shlédnutím projekce audiovizuálního díla, anebo prostřednictvím analýzy pořadu provedené Úřadem žalované. Z tohoto důvodu pak Nejvyšší správní soud odmítl i námitku stěžovatelky o porušení ust. § 50 odst. 3 správního řádu, neboť Úřad žalované je vytvořen proto, aby pro žalovanou zajišťoval úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením její činnosti a je jejím orgánem (ust. § 11 odst. 2 zákona o vysílání). Není tedy dost dobře možné oddělovat Radu jako rozhodovací orgán a Úřad jako její „servisní zabezpečení“.

Rada v rozhodnutí přesně uvedla, že posuzovala celé vyznění pořadu a z jakého hlediska hodnotila možné ohrožení mravního a psychického vývoje dětí; neomezila se tedy jen na hodnocení výroků zaznamenaných v přepise anebo na záběry v analýze zapsané. Stěžovatelka by mohla s takovou námitkou (vadnost skutkových zjištění a z nich

vyplývající skutkový závěr) uspět pouze za situace, kdy by bylo lze shledat, že žalovaná Rada vzala při svém rozhodování v úvahu skutečnosti, které nevyšly v řízení najevo, anebo pokud by pominula rozhodné skutečnosti, které byly prokázány anebo vyšly najevo. O takovou situaci se však zjevně nejedná: Rada podle zákona o vysílání monitoruje vysílání televize, což činí za pomoci techniky, kterou k tomu zvolí. Zvukově obrazový záznam pořadu na určitém nosiči představuje dokument vzešlý z činnosti Rady (zde nutno opětovně podotknout, že je lhostejno, zda z činnosti Úřadu či činnosti Rady samotné); právně významnou skutečností zde je obsah vysílaného pořadu (to plyne ze skutkové podstaty deliktu podle ust. § 60 odst. 3 písm. d/ zákona o vysílání). Již k zahájení řízení o udělení pokuty je třeba seznámit se s obsahem vymezeného pořadu. Takový úkon nelze provést jinak než zhlédnutím (a slyšením) zvukově obrazového záznamu. Analýza záznamu prováděná Úřadem, která je obsahem správního spisu, pak má obecné náležitosti protokolu (§ 18 správního řádu č. 500/2004 Sb.) svědčícího o tom, co bylo viděno a slyšeno. Stěžovatelka nemůže pochybovat o tom, že Rada (Úřad) pořad viděla a slyšela, (neboť o tom svědčí analýza a odůvodnění rozhodnutí), nýbrž může pouze zpochybnit správnost a úplnost zachycených dějů a jejich hodnocení. Pokud se dovolává, že popis obsahu není úplný, pak musí současně sdělit, v čem a jaké má tento nedostatek důsledky, stejně pak, pokud jde o případná zkreslení apod. Jestliže Rada v odůvodnění rozhodnutí hodnotí celkové vyznění pořadu, pak stěžovatelka nemůže uspět s námitkou, že hodnotila pouze vytržené výroky či výjevy (natož že pořad vůbec neviděla).

Řízení před Radou jako specifickým orgánem nadaným pravomocí monitorovat televizní vysílání a vyvozovat z tohoto monitoringu důsledky v oblasti správních deliktů nese specifické znaky, které neodpovídají jiným typům řízení o správních deliktech; jde o to, že Rada sama svou činností, ještě ve stadiích než zahájí správní řízení o udělení pokuty, již zjišťuje obsah vysílaných pořadů. Jde o obdobu situace správního orgánu, jenž je nadán pravomocí kontrolovat plnění určitých povinností a současně rozhodováním o sankcích za jejich porušení; takový orgán vyhotoví protokol o kontrole, při níž zjistí porušení zákona, a ten (protokol o kontrole) se pak stane podkladem pro rozhodnutí v sankčním řízení. V řízení o uložení pokuty v takovém případě nikdo nebude zpochybňovat, že takový správní orgán znal obsah kontrolního protokolu, jenž je součástí správního spisu (příčemž Nejvyšší správní soud ve své úřední činnosti neviděl případ, že by se potenciální delikvent domáhal provedení důkazu přečtením protokolu /listiny/ ze strany správního orgánu a vyhotovení protokolu o tomtéž). Ze strany Nejvyššího správního soudu jde ve vztahu k utváření skutkového podkladu pro rozhodnutí o setrvalý a dlouhodobě zastávaný názor vyjadřovaný kupř. v řadě rozhodnutí čtvrtého senátu (za všechny srov. např. sp. zn. 4 As 38/2007), jež nebyla zpochybněna ani při přezkumu těchto rozhodnutí ze strany Ústavního soudu (srov. např. usnesení sp. zn. IV ÚS 2449/08, sp. zn. IV. ÚS 1979/08, sp. zn. III. ÚS 2122/08). Šestámu senátu je známo, že dílčím způsobem z této konstantní judikatury zcela ojediněle vybočil druhý senát zdejšího soudu (sp. zn. 2 As 59/2008) - změnu judikatury by však relevantně byl oprávněn přinést pouze rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, jemuž taková otázka předložena nebyla.

Nejvyšší správní soud pak nemohl ani námitku, že pořad měl být hodnocen jako celek, považovat za důvodnou. Ze samotného správního rozhodnutí i z analýzy pořadu zpracované Úřadem žalované je zřejmé, že se zabývají celým vysílaným pořadem. Žalovaná pak v odůvodnění rozhodnutí pouze vybrala nejzávažnější dialogy či obrazy, kterými

(spíše jako „exemplárními případy“) dokládala naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

Za třetí stěžovatelka namítá, že skutková podstata nemá oporu ve spisech, neboť nebyl proveden důkaz znaleckým posudkem. Městský soud takovou námitku v rozsudku odmítl v souladu se současnou judikaturou. Není totiž povinností žalované opatřovat si v každém řízení znalecký posudek k posouzení možného ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí. Městský soud dodává, že své rozhodnutí žalovaná opřela o odborná vyjádření, která však jsou pouze obecná ve vztahu k danému pořadu, proto je použila jen podpůrně pro své konkrétní závěry. V napadeném správním rozhodnutí je pak podle městského soudu podrobně vysvětleno, proč dle názoru žalované došlo k ohrožení psychického a mravního vývoje dětí.

Stěžovatelka svůj názor, že závěr o způsobilosti pořadu ohrozit právem chráněný zájem má být prokázán znaleckým (odborným) posudkem, opírá o právní názor Městského soudu v Praze vyjádřený především v rozsudcích z 9. 1. 2007, sp. zn. 8 Ca 298/2006, sp. zn. 8 Ca 300/2006, sp. zn. 8 Ca 301/2006. K tomu Nejvyšší správní soud předesílá, že všechny stěžovatelkou citované rozsudky zrušil a vrátil věci městskému soudu k dalšímu řízení, a to ve svém rozsudku z 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 90. Důvodem zrušení rozsudků městského soudu byl právě stěžovatelkou citovaný právní názor, s nímž se Nejvyšší správní soud neztotožnil a naopak dospěl k závěru, že posouzení způsobilosti pořadu naplnit ohrožovací následek je otázkou právní a spadá tedy plně do kompetence správního orgánu, resp. později soudu.

Zákonitosti fyzického, psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých jsou na jedné straně předmětem zkoumání několika oborů (medicíny, psychologie, pedagogiky), na druhé straně jde o zákonitosti, s nimiž je konfrontován každý, kdo se kdy jakkoliv podílel na výchově dítěte, ale též jakákoliv průměrná normálně smýšlející osoba aplikující standardy současné společnosti v této oblasti. Posoudit možný vliv na fyzický, psychický či morální vývoj dítěte vyvolaný zcela určitým obsahem vysílaného pořadu bude moci každý s běžnými znalostmi a praktickými zkušenostmi získanými školním vzděláním, výchovou a životními prožitky, nepůjde-li o složitý hraniční případ úsudku ve vztahu ke konkrétnímu obsahu pořadu. Nejvyšší správní soud se již v několika případech vyslovil ke komponentě morálního vývoje dítěte, přičemž zdůraznil, že posouzení mimoprávních (morálních) hodnot naší společnosti na daném stupni jejího vývoje představuje tzv. *quaestio iuris* (srov. zejména rozsudky sp. zn. 6 As 16/2004 a sp. zn. 8 As 62/2005).

Mravnost Nejvyšší správní soud chápe jako obecně uznávané minimum společenských hodnot, nikoliv jako vlastní maximy těch, kdo soulad s žádoucím mravním vývojem dítěte posuzují (zde soud nahlíží mravnost jako kategorii morální a odhlíží od skutečnosti, že je též nesporně kategorií filosofickou a sociologickou). Vždy půjde o reflexi určitého místního společenského řádu, jenž podléhá z hlediska času určité proměnlivosti. Konkrétní obsah a význam tomuto pojmu přiřazuje správní orgán a posléze soud. Obsahové naplnění pojmu mravnosti tedy nenáleží znalci v jakémkoli oboru lidské činnosti.

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání je regulačním orgánem, jenž „nastavuje“ standardy týkající se vysílání; její rozhodnutí není subjektivním názorem jedince, nýbrž názorem skupiny vycházející z průměrného vnímání společnosti. Jestliže je předmětem posouzení pořad typu „reality show“, pro nějž je typické, že opravdové životní realitě je zcela vzdálen, přičemž osoby v něm jednající neúměrně konzumují alkohol, opilí se chovají poklesle, nemravně a agresivně, hovoří primitivním jazykem plným vulgarismů, pak vyhodnocení vlivu na vývoj dítěte prizmatem průměrného vnímání je schopen v zásadě každý. Tímto závěrem není vyloučeno, aby příslušný odborník byl povolán k posouzení možného vlivu na vývoj dítěte v případě, kdy obsah pořadu bude sofistikovaný a vyhodnocení možného vlivu na vývoj dítěte bude například vyžadovat vysoké odborné znalosti, např. vývojové psychologie a mediální pedagogiky. Z tohoto pohledu také zcela obстоjí postup stěžovatelky, která na jedné straně vyšla z obecných odborných vyjádření specialistů z oboru psychologie, kteří zkoumali fenomén tzv. reality show obecně, a poté obecné odborné poznatky aplikovala svou úvahou na konkrétní pořad vysílaný v konkrétní den a konkrétní čas.

Pokud se týká názoru stěžovatelky, že posuzovaný skutek by mohl být maximálně skutkem hraničním, tedy právě k jeho posouzení by měl být vypracován znalecký posudek, Nejvyšší správní soud tento názor nesdílí. Naopak, domnívá se, že posuzovaný pořad, v němž diváci byli svědky scén, kdy se soutěžící opíjeli (k tomu vyprovokovaní a podporovaní) zřejmě za účelem „vybuzení“ emocí, je pořadem, jehož potenciální negativní vliv je žalovaná schopna sama posoudit. Pro tento závěr hovoří především soutěžení v „alkoholových dovednostech“, fyzické násilí mezi soutěžícími (ač i jimi samotnými hodnocené jako negativní jev, nicméně hovory podnapilých soutěžících na dané téma nemusí být pro některé – zejména věkové – kategorie diváků zcela srozumitelným signálem k odsouzení takového jednání), to vše doprovázené vulgárními výrazy. I bez nutnosti hodnocení znaleckými posudky lze dospět k závěru o vybočení takových pořadů z přípustných mezí denního vysílání.

Pro úplnost lze dodat, že obdobný názor ve vztahu k zákonu o vysílání zaujal zdejší soud i v rozsudku ze dne 26. 2. 2007, sp. zn. 8 As 62/2005, a ve vztahu k morálním otázkám při posouzení reklamy též v rozhodnutí publikovaném pod č. 604/2005 Sb. NSS.

Čtvrtou kasační námitkou stěžovatelka napadala postup žalované, který způsobil nezákonnost jejího rozhodnutí, neboť stěžovatelku neupozornila před udělením pokuty na porušení zákona v souladu s ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Městský soud v přezkoumávaném rozsudku argumentaci k tomuto žalobnímu bodu stěžovatelky odmítl s tím, že k naplnění povinnosti předchozího upozornění postačí i předchozí upozornění, byť by se týkalo věci poněkud skutkově odlišné či jiného „typu pořadu“, jde-li stále o porušení téže povinnosti. Takto definovanou povinnost žalovaná v dané věci splnila. Pokud by, v souladu s názorem stěžovatelky, měl být provozovatel vysílání upozorňován v souvislosti s každým „typem pořadu“, pak by institut upozornění jen stěží plnil účel. Navíc, byla-li by tímto samostatným „typem pořadu“ reality show, pak by byla stěžovatelka i v souvislosti s ním upozorněna prostřednictvím rozhodnutí, která se týkala první série pořadu VyVolení, která jsou soudu z úřední činnosti známa.

Smyslem ustanovení § 59 zákona o vysílání podle Nejvyššího správního soudu je nepochybně zajistit, aby provozovatel nebyl trestán za delikt ní jednání, jehož si nebyl vědom. Obecně vzato se tímto institutem realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákodárce dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání provozovatele vysílání. Zákon nijak blíže nespecifikuje charakter „upozornění“ a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v takovém případě je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Jak vyplývá ze správního spisu, takové informace se stěžovatelce dostalo ze strany žalované, a to v souvislosti s jiným druhem pořadu, tak přímo i v souvislosti s vysíláním série VyVolení, což je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti. Nelze proto dovozovat, že by takové upozornění musela žalovaná činit u každého jednotlivého skutku, kterým byla porušena tatáž zákonná povinnost u téhož provozovatele, navíc u pořadu typu série, v nichž se závadné vzorce chování opakují a provozovatel si musí být vědom charakteru a dopadu v nich prezentovaného jednání. Pokud by upozornění mělo být validní pouze pro určitý skutek, pak by provozovatel byl nepostižitelný, pokud by pořad nereprízoval. Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že stěžovatelka si byla vědoma toho, že jednání soutěžících prezentované v pořadu VyVolení bude žalovanou takto hodnoceno a reakce žalované byla tak dostatečně předvídatelná. Posouzení této otázky městským soudem tak bylo dostatečné a námitka důvodná není.

Městský soud vycházel ze setrvalé zastávaného názoru Nejvyššího správního soudu, který zdejší soud zaujal například ve shora cit. rozsudcích, a stejně tak z dlouhodobě ustálené judikatury vlastní, na kterou též ve svém rozhodnutí odkázal. Namítá-li stěžovatelka nepřezkoumatelnost z toho důvodu, že soudem formulovaný názor není „jasnou normou“ pro příští situace, nelze jí přisvědčit. Z předchozí judikatury je zřejmé, že povinnost upozornění podle ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání se váže spíše k porušení zákonné povinnosti než ke konkrétnímu skutku. Je věcí soudního přezkumu určit, zda případně správní orgán (žalovaná) nevybočil z mezí povinnosti předchozího upozornění, tj. zda není vazba mezi upozorněním a konkrétním postihovaným skutkem příliš „tenká“ či zda vůbec chybí. Nejvyšší správní soud se nedomnívá, že by bylo lze formulovat konkrétní časovou (či dokonce i materiální) hranici, za níž již souvislost mezi upozorněním a skutkem neexistuje. Ostatně tato úloha by případně náležela spíše zákonodárci než soudu.

Analogie institutu upozornění na porušení zákona ke zkušební době v případě podmíněného trestu odnětí svobody (ust. § 59 an. zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon), kterou stěžovatelka vede v kasační stížnosti, se nejeví jako případná. Aniž by Nejvyšší správní soud aspiroval na roli interpreta trestně-právních norem, je toho názoru, že použití obou institutů je zcela odlišné. V případě zkušební doby při uložení podmíněného trestu odnětí svobody, je rozhodnuto o vině a je uložen trest, pouze jeho výkon je na stanovenou dobu odložen. Nevede-li odsouzený řádný život, rozhodne soud, že se trest vykoná (tedy trest za původně spáchaný trestný čin). Pro trest, jehož výkon se nařizuje, není rozhodné chování odsouzeného ve zkušební době (tj. důvod nařízení výkonu uloženého trestu odnětí svobody). V případě zákona o vysílání má být provozovatel vysílání nejprve varován, že zřejmě dochází k porušení jeho povinností, ale tato otázka není postavena najisto. Dojde-li k opakovanému porušení povinnosti (téže povinnosti jiným skutkem), lze rozhodnout o

„vině“ a uložit sankci. Sankce se tedy ukládá za následné porušení povinností a právě jednání osoby ve „zkušební době“ je určující pro výši sankce. Je tedy zřejmé, že oba instituty nelze srovnávat, jak činí stěžovatelka, a z jejich případné podobnosti dovozovat závěry o délce prodlevy, která by měla uplynout mezi relevantním upozorněním dle ust. § 59 zákona o vysílání a uložení sankce.

V této souvislosti ještě stěžovatelka městskému soudu vytýká, že se nevypořádal s její námitkou, že jí nebyla žalovanou poskytnuta lhůta k nápravě, jak požaduje zákon. Ve světle právě uvedeného je tato námitka zjevně nedůvodná, neboť povinnost poskytnutí lhůty k nápravě je v ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání spojena právě s upozorněním na porušení povinnosti. Právě řečené lze tedy obdobně aplikovat i na povinnost poskytnout lhůtu k nápravě.

K stěžovatelčině námitce vytýkající vadu správního řízení spočívající v tom, že nebyla žalovanou před vydáním jejího rozhodnutí vyzvána, aby se vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí, městský soud připomněl, že žalovaná byla při zahájení řízení vyzvána k vyjádření a upozorněna na možnost vyjádřit se ke shromážděným důkazům. Postup žalované sice neshledal městský soud zcela v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, avšak, vzhledem ke skutečnosti, že nebyly v řízení žádné další podklady shromážděny, toto porušení nemělo v dané věci za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se již ve své rozhodovací činnosti výkladem ust. § 36 odst. 3 správního řádu (resp. téměř totožně formulovaným ust. § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád) zabýval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002 - 41, z poslední doby pak shora citovaný rozsudek NSS sp. zn. 4 As 35/2007). Nejvyšší správní soud zastává názor, že nezákonnost rozhodnutí může být následkem situace, kdy účastník má možnost seznámit se s podklady rozhodnutí až ze samotného rozhodnutí, a to za situace, kdy se ve správním spise nalézaly podklady, o nichž neměl povědomí a neměl možnost se k nim vyjádřit. V posuzovaném případě je tedy třeba vycházet ze skutečnosti, že stěžovatelkou namítaná odborná vyjádření byla součástí spisu již od počátku řízení, resp. v době, kdy byla stěžovatelka informována o zahájení řízení a kdy se k předmětu řízení vyjadřovala. Ve zmiňované výzvě byla též poučena o možnosti nahlédnout do spisu. Navíc, jak je uvedeno i v napadeném rozhodnutí a jak konstatoval i městský soud, žalovaná odborná vyjádření považovala pouze za „obecná hodnocení ve vztahu k typu pořadu (reality show), které při vlastním, konkrétním hodnocení daného pořadu použila podpůrně k vyjádření svých závěrů“, ač je v rozhodnutí nepřípadně uvedla v rubrice „listinné důkazy“. Současně je pak třeba přihlídnout i k tomu, že stěžovatelka je účastnicí řady řízení před žalovanou, v nichž se jedná o posouzení různých pořadů ze série VyVolení ve vztahu k těmto správnímu deliktu. Ve všech těchto řízeních (některá z nich již byla v době rozhodování žalované pravomocně skončena), jak je Nejvyššímu správnímu soudu z úřední činnosti známo, vycházela žalovaná z týchž odborných vyjádření, tudíž stěžovatelka byla seznámena s jejich závěry a vyzněním. Je tedy zřejmé, že stěžovatelka si musela být vědoma, že žalovaná má k dispozici odborná vyjádření. V souhrnu tedy Nejvyšší správní soud dospěl k těmto závěrům jako městský soud, postup žalované s ohledem na ust. § 36 odst. 3 správního řádu neměl vliv na zákonnost rozhodnutí žalované a námitka tudíž není důvodná.

V této souvislosti stěžovatelka též namítá, že není zřejmé, jaká analýza pořadu byla podkladem správního rozhodnutí, neboť ve správním spise jsou založeny analýzy dvě a z odůvodnění není zřejmé, z které z nich se vychází. Tuto námitku hodnotí Nejvyšší správní soud též jako nedůvodnou. Při zkoumání obsahu správního spisu zjistil soud, že ve spise je skutečně analýza pořadu založena na dvou místech, jedná se však vždy o tentýž dokument. Nejprve je analýza připojena jako příloha k podkladům pro zasedání Rady 18, poř. č. 37, ve dnech 10. 11. 2006 - 11. 11. 2006, na základě tohoto materiálu bylo rozhodnuto o zahájení předmětného správního řízení. Podruhé tvoří tatáž analýza přílohu k podkladům pro zasedání Rady 23, poř. č. 71, ve dnech 19. 12. 2006 - 20. 12. 2006, na jejichž základě bylo v řízení přijato rozhodnutí. Výsledný stav spisu tedy nelze hodnotit jinak než jako nadbytečné připojení téhož dokumentu. Nejvyšší správní soud tedy nemohl námitku považovat za důvodnou.

Konečně se pak Nejvyšší správní soud uvádí k námitce stěžovatelky o nesrozumitelnosti a zmatečnosti bodu 2. výroku rozhodnutí žalované následující: Nejprve je nutno podotknout, že stěžovatelka tuto námitku uplatnila až v kasační stížnosti, tedy v rozporu s ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. Lze však v této souvislosti podotknout, že znění výroku „*k porušení povinnosti došlo zařazením pořadu ..., v němž bylo zjištěno prezentována konzumace ...*“ je zatíženo stylistickou vadou. Tuto vadu lze však označit pouze za zřejmou chybu v psaní a není pochyb o významu výroku. Nelze se však domnívat, že by taková chyba byla sto způsobit nesrozumitelnost rozhodnutí, která by nadto měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí (ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Pokud v závěru kasační stížnosti stěžovatelka napadá rozsudek proto, že se městský soud nezabýval některými jejími žalobními tvrzeními, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující: S námitkou nekonzistence názorů žalované na „pořad“, se městský soud zabýval, když posuzoval uložení sankce žalovanou. Městský soud neshledal rozhodnutí v této části nepřezkoumatelným, neboť úvaha žalované odpovídá logickému myšlení a žalovaná věnovala pozornost všem relevantním kritériím. Je tedy zřejmé, že městský soud neshledal, že by rozhodnutí bylo vnitřně rozporné v otázce toho, co je „jedním pořadem“. Tento závěr městského soudu se odráží i v jeho úvahách o nevyužití moderačního práva ve vztahu k výši sankce a Nejvyšší správní soud se s jeho názorem ztotožňuje.

Druhým tvrzením, se kterým se městský soud údajně nevypořádal, je neposkytnutí lhůty k nápravě podle ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval věcně již výše a na tomto místě se pouze sluší podotknout, že odpověď na žalobní námitku stěžovatelky je implicitně obsažena v části napadeného rozsudku, kde se městský soud zabývá povahou institutu upozornění na porušení zákona podle téhož zákonného ustanovení. Jak bylo uvedeno výše, oba instituty spolu úzce souvisejí a pokud městský soud dospěl k závěru, že námitka absence předchozího upozornění je nedůvodná, je stejně nedůvodná i námitka neposkytnutí lhůty k nápravě.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou a zamítl ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí

právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. To by náleželo žalované, neboť měla ve věci plný úspěch. Jelikož však žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by jí vznikly a jež by překročily náklady její běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalované náhrada nákladů nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu